

Arrest

nr. 77 228 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 april 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 28 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24 april 1991 te Addis Abeba, Ethiopië. U bent van Tigrinya afkomst en u bent moslim. U bent opgegroeid in Addis Abeba en bent ook naar school gegaan in deze stad. In 1999 werd uw vader echter gedeporteerd naar Eritrea waarop hij zich in Assab vestigde, zijn geboortestad. U bleef samen met uw moeder achter in Addis Abeba. Ook uw tante, wiens echtgenoot eveneens naar Eritrea werd gedeporteerd in 1999, woonde nog in Addis Abeba. In 2005 stierf uw moeder aan de gevolgen van een leverziekte. Na het overlijden van uw moeder besloot u om eveneens naar Eritrea te gaan samen met uw tante om er uw vader te gaan vervoegen. In Assab trok u bij uw vader in en ging u naar een Koranschool. Op 20 augustus 2010 kreeg u een brief in de bus waarin u opgeroepen werd voor de militaire dienst. In deze brief stond dat u zich moest gaan aanmelden in het kamp Wia binnen de tien dagen. U wou deze militaire dienst echter niet aanvaarden, en negeerde dan ook deze oproeping. Op 31 augustus 2010 kwamen de Eritrese veiligheidsdiensten u en uw vader arresteren in jullie woning. U weet niet waar uw vader naartoe werd gebracht – en sindsdien heeft u ook geen nieuws meer van hem – en uzelf werd naar het politiebureau in Assab gebracht. U werd opgesloten in een cel waar ook een zekere S. (...) opgesloten was. Samen met S. (...) besloot u dat jullie zouden moeten vluchten om aan de moeilijke gevangenisomstandigheden te kunnen ontsnappen. Op een dag werd jullie opgedragen om een kamer te poetsen aan de achterkant van het gebouw waarin jullie waren opgesloten. Jullie profiteerden van een onoplettendheid van de politiemannen die jullie moesten bewaken, om via de achterkant over het hek te klimmen en te vluchten. Jullie gingen daarop naar uw oom in Assab die jullie meenam naar de haven, waar hij jullie verstopte, en die vervolgens enkele personen contacteerde die jullie naar Jemen konden brengen. Op 1 oktober 2010 verliet u Assab, samen met S. (...), om naar Jemen te gaan. In Jemen verbleef u zeven maanden in de woning van een smokkelaar in Sanaa. Het was uw oom die heel uw vlucht regelde. Na zeven maanden reisde u verder naar Istanbul, om vervolgens naar België te komen per vliegtuig. Op 21 april 2011 kwam u aan in België, waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest opnieuw opgepakt te worden omwille van de verplichte militaire dienstplicht die u niet wil vervullen.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Assab en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u in 2005 vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Eritrea samen met uw tante, en dat u vanaf dat moment in Assab zou hebben gewoond tot het moment dat u beweert Eritrea ontvlucht te zijn.

Vooreerst kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende de beweerde deportatie van uw vader in 1999 vanuit Ethiopië naar Eritrea. U beweert immers dat uw vader in 1999 terug naar Eritrea zou zijn gegaan, terwijl u en uw moeder in Addis Abeba zouden zijn gebleven (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat de reden was van zijn terugkeer naar Eritrea, antwoordt u nogal vaag dat uw vader een sterke aanhanger was van Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd waarom hij dan alleen terugkeerde naar Eritrea hierbij zijn vrouw en dochter achterlatend in Addis Abeba, verklaart u nogal merkwaardig dat uw vader 'lid' was en een lidkaart had van Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Meer verduidelijking gevraagd over de door u vernoemde lidkaart, antwoordt u dat uw vader een identiteitskaart had die zijn Eritrese nationaliteit bevestigde (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U beweert verder nog dat uw moeder niet over een dergelijke identiteitskaart beschikte en dat uw vader u had gezegd dat je op vrijwillige basis 'lid' wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Nogmaals gevraagd waarom uw vader dan in 1999 terugkeerde naar Eritrea, antwoordt u dat hij gedeporteerd werd, en dat uw moeder in Addis Abeba kon blijven, omdat zij geen 'lid' was (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat het erg vreemd is dat u in eerste instantie eerder ontwijkend antwoordt op de vragen waarom uw vader in 1999 terug naar Eritrea zou zijn gegaan, hierbij nogal vage termen gebruikend dat hij 'lid' zou zijn en dat hij een sterke aanhanger was van Eritrea. Pas na meerdere vragen door de interviewer gesteld, verklaart u dat uw vader in 1999 gedeporteerd zou zijn naar Eritrea. Opmerkelijk is ook dat u bij aanvang van het gehoor verklaart dat uw beide ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben, terwijl u later tijdens het gehoor verklaart dat enkel uw vader een Eritrese identiteitskaart had, en uw moeder niet, wat volgens u de reden zou zijn waarom uw moeder in Addis Abeba kon blijven. Gevraagd waarom uw moeder in Ethiopië kon blijven, antwoordt u immers dat uw moeder geen 'lid' was en dat ze daarom niet gedeporteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt

echter dat personen van Eritrese afkomst die in Ethiopië woonden voor de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993, zoals uw ouders, uitdrukkelijk de Eritrese nationaliteit dienden aan te vragen indien ze in 1993 aan het onafhankelijkheidsreferendum wilden meedoen waarop ze een Eritrese identiteitskaart kregen (zie landeninformatie, administratief dossier). Tijdens het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea, dat plaatsvond tussen 1998 en 2000, werden Eritreërs én personen van Eritrese origine die in Ethiopië leefden en woonden, gedeporteerd naar Eritrea (zie landeninformatie, administratief dossier). Als Eritreërs werden onder meer beschouwd door de Ethiopische autoriteiten personen die aan het onafhankelijkheidsreferendum hadden meegedaan in 1993, maar ook personen die nadien de Eritrese nationaliteit hadden verworven of aangevraagd (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg, zoals reeds gezegd, vreemd dat uw moeder in Ethiopië kon blijven, louter omdat ze geen Eritrese identiteitskaart zou hebben gehad, zoals u verklaart tijdens het gehoor. Bovendien wordt u later tijdens het gehoor gevraagd of u ooit enig identiteitsdocument in Ethiopië heeft gehad, waarop u negatief antwoordt, maar op een volgende vraag antwoordt u nu plots dat uw moeder daarentegen wel een Ethiopische identiteitskaart zou hebben gehad in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.7), terwijl u eerder tijdens het gehoor nog verklaard had dat uw moeder de Eritrese nationaliteit zou hebben. Wanneer de interviewer u vervolgens vraagt of uw moeder dan beschouwd werd als een Ethiopische door de Ethiopische autoriteiten, antwoordt u nogal weinig overtuigend dat u het niet meer weet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw jonge leeftijd op het moment dat u in Ethiopië woonde, kan hierbij in rekening worden gebracht, maar redelijkerwijze zou men toch mogen verwachten, dat u op de hoogte bent van de nationaliteit van uw moeder – of althans hoe ze door de Ethiopische autoriteiten werd beschouwd – aangezien dit net de reden was waarom ze zonder problemen in Ethiopië kon blijven, terwijl uw vader naar Eritrea gedeporteerd werd, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor.

Terzijde kan bovendien nog opgemerkt worden dat – indien uw moeder daadwerkelijk een Ethiopische identiteitskaart zou hebben gehad in Ethiopië, zoals u plots verklaart tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.7), en bijgevolg door de Ethiopische autoriteiten als een Ethiopische zou zijn beschouwd – u volgens de Ethiopische wetgeving recht heeft op de Ethiopische nationaliteit. Niettegenstaande uw verklaringen dat u de Eritrese nationaliteit zou bezitten, dient dan immers te worden geconstateerd dat volgens de Ethiopische wetgeving u de Ethiopische nationaliteit heeft omwille van de Ethiopische nationaliteit van uw moeder. Een kind waarvan één van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, is immers Ethiopiër ongeacht de plaats waar het kind geboren werd (zie landeninformatie, administratief dossier). Een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 28 juni 2010 met nummer 45 519, waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, stelt eveneens dat op 23 december 2003 de Ethiopische autoriteiten een nieuwe regelgeving uitvaardigden in verband met de Ethiopische nationaliteit met name de 'Proclamation on Ethiopian Nationality, n° 378 of 2003'. In januari 2004 vaardigde de Security, Immigration en Refugee Affairs and Authority (SIRAA) een nieuwe richtlijn uit die de nationaliteit en rechten van in Ethiopië verblijvende personen van Eritrese origine moet regelen. Deze regelgeving bepaalt dat indien een van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, deze persoon aanspraak kan maken op het Ethiopische staatsburgerschap en dat ook een persoon, van Eritrese origine, die niet over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt, die geen overheidsfunctie uitoefent die enkel openstaat voor onderdanen van Eritrea, en die zich sinds het referendum ononderbroken gevestigd heeft in Ethiopië maar niet gestemd heeft voor de onafhankelijkheid van Eritrea, geacht wordt de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen. Indien bijgevolg uw bewering klopt dat uw moeder een Ethiopische identiteitskaart zou hebben gehad, dan heeft u op zijn minst recht op de Ethiopische nationaliteit.

Verder kan nog opgemerkt worden dat u hoegenaamd de context waarin de deportaties – waarvan uw vader het slachtoffer zou zijn geweest – plaatsvonden, namelijk ten tijde van een grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea, niet kan schetsen. Uiteraard dient hierbij, zoals reeds eerder aangestipt, rekening te worden gehouden met uw jonge leeftijd op het moment dat de deportaties plaatsvonden, maar er kan tevens in acht genomen worden dat u, volgens uw verklaringen, na 2005 bij uw vader in Assab zou hebben gewoond tot het moment dat u Eritrea zou zijn ontvlucht. Redelijkerwijze kan men dan toch verwachten dat u en uw vader het zouden hebben gehad over deze deportaties, aangezien dat dit de reden was dat jullie elkaar gedurende vele jaren niet gezien hadden. Wanneer u tijdens het gehoor echter gevraagd wordt of u weet in welke context de deportaties plaatsvonden in 1999, antwoordt u dat u er geen details over heeft, maar dat de Ethiopische regering sterke leden van Eritrea deporteerde (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Nogmaals gevraagd naar de reden van deze deportaties, herhaalt u dat u hierover geen details heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U heeft ook geen idee hoe uw vader zijn Eritrese identiteitskaart zou hebben bekomen toen hij nog in Ethiopië woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw wel zeer beperkte kennis over de context waarin de deportaties in 1999 plaatsvonden is bijgevolg frappant gezien de impact van deze deportaties op uw persoonlijke leven, in casu het verdwijnen van uw vader uit uw leven op erg jonge leeftijd. Bovendien geeft u ook aan tijdens het gehoor dat u geen contact had met uw vader na de deportatie toen hij in Assab verbleef en u in

Addis Abeba (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd hoe u dan op de hoogte was van het feit dat hij in Assab verbleef, antwoordt u dat uw tante alles over hem wist, omdat haar man ook slachtoffer geweest zou zijn van de deportaties (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd of uw tante dan contact had met haar echtgenoot in Eritrea, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw verklaringen betreffende de beweerde deportatie van uw vader in 1999 naar Eritrea – zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd op dat tijdstip – zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen.

Verder kan opgemerkt worden dat uw kennis over de militaire dienst(plicht) in Eritrea – toch de aanleiding van uw vlucht uit Eritrea – wel heel erg beperkt is. U verklaart tijdens het gehoor dat u op 20 augustus 2010 een oproepingsbrief in de bus zou hebben gekregen waarin u opgeroepen werd om zich te gaan aanmelden voor de militaire dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U zou echter niet zijn ingegaan op deze oproeping, waarop veiligheidsdiensten naar uw woning zouden zijn gekomen op 31 augustus 2010 om u en uw vader te arresteren (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Gevraagd wat u deed nadat u deze oproepingsbrief had ontvangen, antwoordt u dat u gewoon verder leefde en dat u niet dacht dat het zo ver zou komen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaart verder dat u slechts twee jaar na uw aankomst in Eritrea op de hoogte was van het bestaan van een dergelijke dienstplicht (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u geen vrienden had of kende die waren opgeroepen voor de militaire dienst, antwoordt u dat u niemand kende die werd opgeroepen, behalve één persoon, die nadien ziek was teruggekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze verklaringen zijn echter hoegenaamd niet aannemelijk gezien de hele Eritrese maatschappij getekend wordt door de massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de verplichte militaire dienst. Eritrea is zelfs de meest gemilitariseerde staat ter wereld (zie landeninformatie, administratief dossier). Jongeren doen er alles aan om aan deze ongelimiteerde, verplichte militaire dienst te ontsnappen. Het is bijgevolg niet erg geloofwaardig dat u slechts twee jaar na uw aankomst in Eritrea op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een dergelijke dienstplicht, laat staan dat u niemand, één persoon uitgezonderd, zou gekend hebben die werd opgeroepen voor deze dienstplicht. Redelijkerwijze zou men van iemand die als jongere gedurende een behoorlijke periode in de Eritrese samenleving heeft doorgebracht, mogen verwachten dat hij of zij de angst en het onbegrip die bij de Eritrese jongeren leven op zijn minst tot uiting laat komen in zijn of haar verklaringen omtrent de Eritrese militaire dienstplicht, wat bij u niet het geval is. U verklaart zelfs dat u na het ontvangen van uw oproepingsbrief gewoon verder leefde, alsof er niets aan de hand was, en dat u dacht dat het niet zo ver zou komen, wat in de Eritrese context niet echt aannemelijk lijkt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de dienstplicht in Eritrea voor iedereen verplicht is, zowel voor mannen als voor vrouwen - enkele uitzonderingen niet te na gesproken, maar deze zijn wel zeer beperkt en de voorwaarden hiertoe zijn erg strikt - en dat men hoegenaamd niet de vrije keuze heeft om al dan niet deze dienstplicht te vervullen. Integendeel, personen die verzaken aan deze dienstplicht, of personen die de dienstplicht beëindigen zonder toestemming van de overheid, riskeren voor onbepaalde tijd opgepakt en opgesloten te worden door de Eritrese autoriteiten, wat in de Eritrese samenleving algemeen bekend is. Verder verklaarde u tijdens het gehoor ook dat u in Assab naar een religieuze koranschool ging (zie gehoorverslag CGVS, p.5) waardoor het op zijn minst merkwaardig genoemd mag worden dat u slechts één iemand kent die werd opgeroepen voor de militaire dienst. Uw verklaring hieromtrent – wanneer u gevraagd wordt of er dan niemand van de koranschool werd opgeroepen –, namelijk dat iedereen getrouwd was op deze school, komt hierbij niet overtuigend over.

Verder wordt u gevraagd wat u over de militaire dienst weet, en hoelang deze duurt, waarop u antwoordt dat u er niet zo veel over weet, maar dat, iedere keer als er een jongere wordt opgeroepen, beloofd werd dat hij na een aantal jaren zou terugkeren, maar dat u niemand kent die is teruggekomen eens dat men bij het leger is gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.12), terwijl u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat u slechts één persoon kende die werd opgeroepen, die bovendien ziek terugkeerde. Opnieuw is het vreemd dat u niet meer details kan geven over de militaire dienstplicht in Eritrea – u verklaart immers dat u er niet veel details over kent (zie gehoorverslag CGVS, p.12) – terwijl deze dienstplicht toch de reden was waarom u Eritrea diende te ontvluchten volgens uw verklaringen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de militaire dienst in principe 18 maanden duurt, maar dat de duur in de praktijk, door een wetswijziging, onbeperkt is. In de praktijk staan Eritrese mannen vanaf 17 à 18 jaar tot ouder dan 50 jaar onder de controle van het Ministerie van Defensie, hetzij als soldaten in één van de legereenheden, hetzij als dienstplichtige in de nationale dienst in een aantal burgerlijke functies. Vrouwen hebben in de praktijk een kortere dienstplicht dan mannen, omdat ze, wanneer ze zwanger zijn, van de dienst vrijgesteld worden (zie landeninformatie, administratief dossier). Verder bent u niet op de hoogte van het feit dat de jongeren in Eritrea om de zes maanden in verschillende rondes worden opgeroepen om zich aan te melden voor de militaire dienst (zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u immers gevraagd wordt in welke ronde u werd opgeroepen, verklaart u dat er geen ronde van diensten is in Eritrea en dat iedereen, die 18 of 19 is,

opgeroepen wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kent evenmin het Eritrese begrip 'giffa' (zie gehoorverslag CGVS, p.12), wat een bekend Eritrees begrip in de Tigrinya-taal is. Giffa's zijn de periodieke round-ups waarbij jongeren opgeroepen en gerekruteerd worden en die – zeker de laatste jaren – gepaard gaan met huiszoekingen en controleposten op vele plaatsen in het land waarbij op zoek wordt gegaan naar jongeren die de militaire dienst niet willen doen en er proberen aan te ontsnappen (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw verklaringen betreffende de verplichte militaire dienst zijn derhalve niet overtuigend te noemen, zeker rekening houdend met het feit dat deze dienstplicht net de aanleiding zou geweest zijn van uw vlucht uit Eritrea.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u een aantal gegevens kan verstrekken met betrekking tot Assab en Eritrea in het algemeen. Volgens uw verklaringen zou u meer dan vijf jaar in Assab hebben gewoond samen met uw vader, nadat u in 2005 samen met uw tante vrijwillig naar Eritrea zou zijn gegaan. Toch komt uw kennis over Assab en over Eritrea in het algemeen ingestudeerd over, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen. Zo kan u een aantal wijken in Assab opnoemen en kan u enkele belangrijke gebouwen opsommen in uw wijk, zoals enkele hotels (zie gehoorverslag CGVS, p.13), maar wanneer u echter enkele concrete namen worden voorgelegd, moet u het antwoord schuldig blijven. Zo kent u 'Arsinoe' niet, een bekende ruïnestad in de buurt van Assab, terwijl u toch de namen van vele andere dorpen in de buurt van Assab wel kan opsommen (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14; zie landeninformatie). U kent evenmin de naam van de woestijn die vlakbij Assab ligt. Volgens u gaat het om de Melkaka-woestijn, terwijl het in feite om de Danakil woestijn gaat (zie gehoorverslag CGVS, p.14; zie landeninformatie). U kent evenmin de term subzoba, toch een belangrijk begrip in de bestuurlijke indeling van Eritrea. Wanneer u gevraagd wordt of u het begrip subzoba kent, geeft u eerst aan dat u de vraag niet begrijpt, om vervolgens te verklaren dat het een regio is, maar wanneer u dan gevraagd wordt in welke subzoba u woont, geeft u hetzelfde antwoord als op de vraag in welke zoba u zou wonen, waaruit toch afgeleid kan worden dat u niet weet of begrijpt wat een 'subzoba' is. Eritrea is immers ingedeeld in zes zoba's, die u overigens letterlijk kan opsommen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.14), die op hun beurt nog eens onderverdeeld zijn in verschillende subzoba's (zie landeninformatie, administratief dossier). U kunt weliswaar ook enkele belangrijke Eritrese steden vernoemen, maar op de vraag of u Afambo kent, moet u alweer het antwoord schuldig blijven. Afambo is nochtans in dezelfde zoba als Assab gelegen en is een van de grotere dorpen in deze zoba. Bijgevolg slaagt u er niet in via uw antwoorden over Assab en Eritrea, zeker rekening houdende met voormelde opmerkingen en vaststellingen, de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit te herstellen.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Assab, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Bovendien kan betreffende uw beweerde problemen in Assab nog een bemerking gemaakt worden. Zo beweert u te zijn gearresteerd door de Eritrese veiligheidsdiensten op 31 augustus 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U beweert dat u een maand in slechte omstandigheden werd gevangen gehouden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart echter na een maand detentie eenvoudigweg ontsnapt te zijn via de achterkant van het gebouw door over een hek te klimmen, samen met een medegevangene (zie 4 gehoorverslag CGVS, p.10). Het zou echter wel heel opmerkelijk zijn dat u door een onoplettendheid van de bewakers zo makkelijk het gebouw zou kunnen ontvluchten waarin u gevangen werd gehouden, en vervolgens nog een half uur gewandeld zou hebben naar uw oom die in een andere wijk woonde in Assab, zoals u verklaart (zie gehoorverslag CGVS, p.10), zonder hierbij problemen te hebben gekend. Vervolgens zou uw oom jullie naar de haven hebben gebracht en jullie er verstoppt hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U heeft er echter geen idee van waar hij jullie verstoppte, omdat het donker zou geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dergelijke verklaringen zijn bijgevolg evenmin overtuigend te noemen in het kader van het geheel van uw asielrelaas.

U legt tenslotte geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit of uw nationaliteit, noch ter staving van uw asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, noch aan uw beweerde verblijf in Assab, noch aan uw beweerde problemen in Eritrea.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middelonderdeel van haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster citeert voormelde bepaling van het Vluchtelingenverdrag en oppert dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om te worden erkend als vluchteling. Verzoekster is immers de mening toegedaan dat zij *"een gegrond toekomstige vrees"* koestert voor vervolging in Eritrea, alwaar volgens haar willekeur zegeviert en personen die de militaire dienstplicht proberen te ontvluchten zonder eerlijk proces gestraft worden en zelfs vermoord worden. Verzoekster oppert vervolgens dat haar de vluchtelingenstatus wordt geweigerd louter omwille van het feit dat zij de terugkeer van haar vader naar Eritrea, toen zij amper acht jaar oud was, niet tot in de kleinste details kent en zij niet tot in de kleinste details kennis heeft van de inhoud van de verplichte militaire dienst. Dit is, zo meent ze, onaanvaardbaar, aangezien volgens haar rekening dient te worden gehouden met haar jonge leeftijd en met het feit dat zij pas in 2005 naar Eritrea verhuisde. Verzoekster acht het dan ook geheel begrijpelijk dat zij, gelet op het feit dat zij niet geboren en getogen is in Eritrea, niet perfect op de hoogte is van de inhoudelijke details van de militaire dienstplicht. Voorts laat verzoekster gelden dat zij een gedetailleerd feitenrelaas heeft weergegeven zonder enige contradictie, en dat zij wel degelijk een risico loopt op *"ernstige vervolging"* vanwege haar politieke overtuiging en haar weigering tot het vervullen van de militaire dienstplicht.

In een tweede middelonderdeel werpt verzoekster de schending op van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster citeert het laatstgenoemde artikel en oppert vervolgens dat in zoverre zij niet als vluchteling zou worden erkend, zij minstens aan de voorwaarden voldoet om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Verzoekster meent dat het duidelijk is dat zij bij terugkeer naar Eritrea gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 van het EVRM) en ernstige bedreiging van haar leven of van haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in Eritrea, zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden. Immers is het, aldus verzoekster, juist deze overheid die zich schuldig maakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten. Verzoekster stelt dat zij, in het geval zij bescherming zou kunnen genieten in Eritrea, het land niet zou hebben verlaten. Volgens haar worden in de militaire staat Eritrea echter de mensenrechten faliekant geschonden. Men kan, zo besluit ze, dan ook niet ontkennen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster houdt een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, citeert enkele van de door haar in dit verband aangehaalde geschonden geachte bepalingen en laat vervolgens gelden dat *"de in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording"*. Verzoekster vordert dan ook de vernietiging van de beslissing van de *"Dienst Vreemdelingenzaken"*, doordat deze niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurige en volledige wijze motiveert. Verder werpt verzoekster op dat, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering', *"het CGVS"* haar redeneringen oftewel helemaal niet oftewel op een zeer algemene en vage manier motiveert, zodat het voornoemde bepalingen inzake de motiveringsplicht schendt. Verzoekster poneert voorts dat het Commissariaat-generaal niet bewijst dat zij bij een terugkeer naar Eritrea geen ernstig risico op ernstige schade zal lijden. Het zou trouwens, zo voegt ze eraan toe, niet ernstig zijn dergelijke beweringen te doen aangezien in Eritrea de overheid zich schuldig maakt aan willekeurige arrestaties, executies, *"eds... van zij die de militaire dienstplicht pogen te ontlopen"*. Een eerlijke menswaardige behandeling is, zo stelt verzoekster, nog steeds ver te zoeken. Verzoekster, die ook opmerkt dat het Commissariaat-generaal louter meent dat haar verhaal niet aannemelijk is omdat zij bepaalde zaken inhoudelijk niet tot in de details weet, betoogt vervolgens dat de motivering van de bestreden beslissing werkelijk nergens op slaat en niet ingaat op het gedetailleerde feitenrelaas dat zij tijdens haar verhoor naar voren heeft gebracht. Hierbij dient, aldus verzoekster, rekening te worden gehouden met haar jonge leeftijd en met het feit dat zij pas in 2005, na het overlijden van haar moeder, haar vader in Eritrea vervoegde. Verzoekster is dan ook de mening

toegedaan dat, gezien het feit dat de commissaris-generaal is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen, zijn motivering dan ook geen geldige motivering is. Zij acht het duidelijk dat de commissaris-generaal geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Verder laat verzoekster gelden dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken en de algemeen bekende gegevens duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht werden. Hieruit blijkt, aldus verzoekster, dat het Commissariaat-generaal zijn zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. Verder merkt verzoekster op dat de stereotiepe motivering van het Commissariaat-generaal *in casu* duidelijk niet adequaat, onvoldoende en zelfs totaal niet correct is en het Commissariaat-generaal duidelijk voorbijgaat aan de concrete gegevens van de zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd dan ook, zo herhaalt verzoekster, niet in acht genomen.

In een derde middel werpt verzoekster de schending op van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster meent dat de gevolgen van de beslissing van het Commissariaat-generaal, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit de beslissing meent te kunnen halen. Immers, zo merkt verzoekster op, zou de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat haar leven in gevaar wordt gebracht. Er kan, aldus verzoekster, geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar haar land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoekster merkt ook op dat zij tijdens haar verblijf in België nooit op een of andere wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn derhalve, aldus verzoekster, van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Volgens verzoekster is het dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

In een vierde en laatste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster citeert de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM en poneert vervolgens bij een terugkeer naar Eritrea het reëel risico te lopen vermoord en onderworpen te worden aan een onmenselijke, vernederende behandeling of straffen. Het is immers, aldus verzoekster, een algemeen bewezen feit dat in Eritrea militaire willekeur zegeviert. Verzoekster stelt dat zij bij een terugkeer naar Eritrea onmogelijk de bescherming kan inroepen van de overheid, aangezien het net de overheid is die zij vreest. Verzoekster besluit dat de bestreden beslissing duidelijk niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de stukken duidelijk niet op ernstige wijze werden onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer naar Eritrea haar leven in gevaar, aldus verzoekster.

2.2. De vier door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 9 van het EVRM. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoekster verzuimt echter uiteen te zetten op welke wijze in de bestreden beslissing een schending kan worden gelezen van de genoemde verdragsbepaling.

2.4. De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. De bestreden beslissing, waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijf in Assab en bij uitbreiding aan haar bewering dat zij over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Verzoekster slaagt er namelijk niet in, aldus het Commissariaat-generaal, aannemelijk te maken dat zij in 2005 samen met haar tante vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Eritrea, en dat zij vanaf dat moment in Assab zou hebben gewoond tot het moment dat zij beweert Eritrea ontvlucht te zijn. In de beslissing worden vooreerst enkele opmerkingen gemaakt met betrekking tot de beweerde deportatie van verzoeksters vader in 1999 vanuit Ethiopië naar Eritrea. In dit verband wordt onder meer vastgesteld dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ontwijkend antwoordde op de vragen waarom haar vader in 1999 terugkeerde naar Eritrea en haar antwoorden op die vragen vaag en zelfs tegenstrijdig waren. Voorts wordt gewezen op het opmerkelijke gegeven dat verzoekster bij aanvang van het gehoor aangaf dat haar beide ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben, maar zij later tijdens het gehoor verklaarde dat enkel haar vader een Eritrese identiteitskaart had. Het feit dat haar moeder geen Eritrese identiteitskaart had, zou volgens verzoekster de reden zijn waarom zij in Addis Abeba kon blijven. De commissaris-generaal acht het echter, gelet op de beschikbare informatie over de deportaties van Ethiopië naar Eritrea van Eritreërs en personen van Eritrese origine tijdens het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea in de periode 1998-2000, zeer vreemd dat verzoeksters moeder in Ethiopië zou zijn kunnen blijven, louter omdat ze geen identiteitskaart zou hebben gehad. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster bij aanvang van het gehoor aangaf dat haar moeder de Eritrese nationaliteit zou hebben, maar zij nadien verklaarde dat haar moeder in Ethiopië een Ethiopische identiteitskaart had. Dienaangaande wordt ook gewezen op verzoeksters verklaring niet (meer) te weten of haar moeder door de Ethiopische autoriteiten als een Ethiopische werd beschouwd. Terzijde wordt opgemerkt dat verzoekster, in het geval haar bewering klopt dat haar moeder een Ethiopische identiteitskaart zou hebben gehad, op zijn minst recht heeft op de Ethiopische nationaliteit. Voorts wordt in de beslissing gesteld dat verzoekster de context waarin de deportaties, waarvan haar vader het slachtoffer zou zijn geweest, plaatsvonden, met name ten tijde van een grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea, hoegenaamd niet kan schetsen. De commissaris-generaal acht verzoeksters beperkte kennis hieromtrent zeer frappant, gelet op de impact van de deportaties op haar persoonlijk leven, *in casu* het verdwijnen uit haar leven van haar vader en dit op erg jonge leeftijd. Zelfs rekening houdend met haar erg jonge leeftijd op dat tijdstip zijn, aldus het Commissariaat-generaal, verzoeksters verklaringen betreffende de beweerde deportatie van haar vader in 1999 naar Eritrea niet overtuigend te noemen. Voorts wordt opgemerkt dat verzoekster een zeer beperkte kennis heeft over de militaire dienstplicht in Eritrea, nochtans de aanleiding van haar vlucht. In dit verband wordt onder meer opgemerkt dat het, gelet op de informatie van het Commissariaat-generaal aangaande de militaire dienstplicht in Eritrea, weinig geloofwaardig is dat verzoekster slechts twee jaar na haar aankomst in Eritrea op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een dergelijke dienstplicht, laat staan dat zij niemand, één persoon uitgezonderd, zou gekend hebben die werd opgeroepen voor deze dienstplicht. Ook wordt vastgesteld dat verzoekster niet op de hoogte is van het feit dat de jongeren in Eritrea om de zes maanden in verschillende rondes worden opgeroepen om zich aan te melden voor de militaire dienst, en zij het begrip 'giffa' niet kent, nochtans een bekend Eritrees begrip in de Tigrinya-taal. Giffa's zijn, zo wordt in de bestreden beslissing toegelicht, de periodieke round-ups waarbij jongeren opgeroepen en gerekruteerd worden en die -zeker de laatste jaren- gepaard gaan met huiszoekingen en controleposten op vele plaatsen in het land, waarbij op zoek wordt gegaan naar jongeren die de militaire dienst niet willen doen en er proberen aan te ontsnappen. Verzoeksters verklaringen betreffende de verplichte militaire dienst zijn, aldus het Commissariaat-generaal, derhalve niet overtuigend te noemen, zeker rekening houdend met het feit dat deze dienstplicht net de aanleiding zou geweest zijn van haar vlucht uit Eritrea. Voorts wordt geoordeeld dat verzoeksters kennis over Assab en over Eritrea in het algemeen ingestudeerd overkomt. Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe, zo luidt de bestreden beslissing, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan haar bewering als zou zij over de Eritrese nationaliteit beschikken. Hierdoor komt, aldus het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van de door verzoekster beweerde problemen in Assab, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeksters verklaringen aangaande haar vlucht uit de gevangenis en aangaande haar uiteindelijke vlucht uit Eritrea niet overtuigend te noemen zijn in het kader van het geheel van haar asielrelaas. Er wordt ook op gewezen op het feit dat verzoekster geen documenten voorlegt ter bevestiging van haar identiteit of nationaliteit, noch ter staving van haar asielrelaas. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe, zo besluit de commissaris-generaal, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters Eritrese nationaliteit, noch aan haar beweerde verblijf in Assab, noch aan haar beweerde problemen in Eritrea.

2.6. In de eerste plaats merkt de Raad op dat de kritiek van verzoekster op de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist waar zij verkeerdelijk voorhoudt dat de bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn genomen. Uit voormelde in punt 2.5. beknopt weergegeven, verscheidene concrete motieven waarop de bestreden beslissing steunt, blijkt verder zeer duidelijk dat het Commissariaat-generaal *in casu* wel degelijk concreet, afdoende en omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekster de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeksters algemene kritiek op de motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins worden bijgetreden. Verder merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de twijfel over haar nationaliteit ongemoeid laat, terwijl het van cruciaal belang is om uitsluitel te hebben over de nationaliteit van verzoekster om een beoordeling te kunnen maken van haar behoefte aan bescherming (cf. infra punt 2.10). Dit motief, dat door de Raad tot het zijne wordt gemaakt, volstaat in wezen om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.7. Verzoekster onderneemt overigens in haar verzoekschrift geen enkele ernstige poging om de verscheidene motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Zij beperkt zich tot de algemene stelling dat rekening dient te worden gehouden met haar jonge leeftijd en met het feit dat zij pas in 2005, na het overlijden van haar moeder, naar Eritrea trok om haar vader te vervoegen. Nochtans dient te worden vastgesteld, en dit in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, dat het Commissariaat-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met deze elementen. Zo wordt thans in de bestreden beslissing met betrekking tot de twijfel omtrent de nationaliteit van verzoeksters moeder overwogen dat *“Uw jonge leeftijd op het moment dat u in Ethiopië woonde, (...) hierbij in rekening (kan) worden gebracht, maar redelijkerwijze zou men toch mogen verwachten, dat u op de hoogte bent van de nationaliteit van uw moeder – of althans hoe ze door de Ethiopische autoriteiten werd beschouwd – aangezien dit net de reden was waarom ze zonder problemen in Ethiopië kon blijven, terwijl uw vader naar Eritrea gedeporteerd werd, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor”* (Bestreden beslissing, p. 2). Betreffende de vaststelling dat verzoekster hoegenaamd de context niet kan schetsen waarin de deportaties ten tijde van het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea plaatsvonden, waarvan haar vader het slachtoffer zou zijn geweest, wordt in de beslissing gesteld dat *“Uiteraard dient hierbij, zoals reeds eerder aangestipt, rekening te worden gehouden met uw jonge leeftijd op het moment dat de deportaties plaatsvonden, maar er kan tevens in acht genomen worden dat u, volgens uw verklaringen, na 2005 bij uw vader in Assab zou hebben gewoond tot het moment dat u Eritrea zou zijn ontvlucht”, dat “Redelijkerwijze kan men dan toch verwachten dat u en uw vader het zouden hebben gehad over deze deportaties, aangezien dat dit de reden was dat jullie elkaar gedurende vele jaren niet gezien hadden en dat “Uw verklaringen betreffende de beweerde deportatie van uw vader in 1999 naar Eritrea - zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd op dat tijdstip – zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen* (Bestreden beslissing, p. 3). Verzoekster weerlegt deze overwegingen van de commissaris-generaal niet en toont niet aan in hoeverre haar jonge leeftijd haar niet zou toelaten om op de hoogte te zijn van de kwetsieuze informatie.

2.8. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. De Raad merkt op dat verzoeksters jonge leeftijd en het feit dat zij pas in 2005 naar Eritrea verhuisde, geenszins haar beperkte kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea verklaart, noch rechtvaardigt. Immers, gelet op haar verklaring vanaf 2005 tot oktober 2010, oftewel een vijftal jaar, in de Eritrese stad Assab te hebben gewoond (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/07/2011, p. 3) en gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit onder meer blijkt dat Eritrea de meest gemilitariseerde staat is ter wereld, de hele Eritrese maatschappij wordt getekend door de massale gedwongen rekruteringen van jongeren voor de verplichte militaire dienst en jongeren er alles aan doen om aan deze ongelimiteerde, verplichte militaire dienst te ontsnappen (stuk 12, Landeninformatie, ‘Thematische aantekening – Eritrea: Nationale dienstplicht’ 24/06/2010), kon van verzoekster redelijkerwijze een meer gedegen kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea worden verwacht. Dit geldt des te meer nu deze dienstplicht de aanleiding zou zijn geweest van verzoeksters vlucht uit Eritrea. In het licht van voormelde informatie is het, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, niet erg geloofwaardig dat verzoekster slechts twee jaar na haar aankomst in Eritrea op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van de militaire dienstplicht, laat staan dat zij niemand, één persoon uitgezonderd, zou gekend hebben die werd opgeroepen voor deze dienstplicht. Verzoekster gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ook zelf aan niet veel te weten over de militaire dienstplicht in Eritrea, nochtans de reden waarom zij er is gevlucht. Gevraagd wat de militaire dienst inhoudt, verklaarde ze: *“Ik ken er niet veel details over, maar iedere keer jongeren worden opgeroepen met de belofte om terug te komen na een aantal jaren, maar ik ken niemand die is teruggekomen eens hij*

het leger vervoegde" (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/07/2011, p. 12) , een verklaring die, zo wordt vastgesteld, geheel indruist tegen haar eerdere verklaring, als antwoord op de vraag of ze vrienden had die opgeroepen waren voor de militaire dienst, *"Niemand die ik ken die werd opgeroepen, maar ik ken iemand die ziek terugkwam omdat ze ziek was"* (*Ibid.*, p. 12). Het is voorts hoogst merkwaardig dat verzoekster als jongere niet op de hoogte is van het feit dat de jongeren in Eritrea om de zes maanden in verschillende rondes worden opgeroepen om zich aan te melden voor de militaire dienst (stuk 12, Landeninformatie, 'Thematische aantekening – Eritrea: Nationale dienstplicht' 24/06/2010, p. 12-13) en zij evenmin het begrip 'Giffa' kent, een bekend Eritrees begrip in de Tigrinya-taal. Giffa's zijn de periodieke round-ups waarbij jongeren opgeroepen en gerekruteerd worden en die, zo blijkt uit voormelde informatie, de laatste jaren gepaard gaan met huiszoekingen en controleposten op vele plaatsen in het land, waarbij op zoek wordt gegaan naar jongeren die de militaire dienst niet willen doen en er proberen aan te ontsnappen (*Ibid.*). Gelet op haar bewering dat zij als adolescente een vijftal jaar in Eritrea heeft gewoond en geleefd, doet haar gebrek aan kennis over de dienstplicht op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van haar asielrelaas.

2.9. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster weliswaar een aantal wijken in de havenstad Assab, waar zij beweert meer dan vijf jaar te hebben gewoond, kan opnoemen en enkele belangrijke gebouwen in haar wijk kan opsommen, maar zij het antwoord echter moet schuldig blijven wanneer haar enkele concrete namen worden voorgelegd. Zo kent verzoekster 'Arsinoe' niet, een bekende ruïnestad in de buurt van Assab, kent zij evenmin 'Afamabo', één van de grotere dorpen in dezelfde 'zoba' als Assab gelegen en denkt zij verkeerdelijk dat de naam van de woestijn die vlakbij Assab ligt "*Melkaka*" is, terwijl het in feite om de 'Danakil'-woestijn gaat (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/07/2011, p. 13-15). Verzoekster kent evenmin de term 'subzoba', nochtans een belangrijk begrip in de bestuurlijke indeling van Eritrea (*Ibid.*, p. 14). Verzoeksters gebrekkige, schijnbaar ingestudeerde (geografische) kennis omtrent de regio Assab, plaatst ernstige vraagtekens bij haar bewering meer dan vijf jaar daar te hebben geleefd en gewoond. Verzoeksters jonge leeftijd vormt geen afdoende rechtvaardiging voor deze gebrekkige kennis aangezien de vragen geen details betreffen.

2.10. De jeugdige leeftijd van verzoekster en het feit dat zij pas in 2005 naar Eritrea verhuisde, vermogen ten slotte evenmin te verklaren waarom zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal vage en sterk uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd aangaande de reden van de terugkeer van haar vader naar Eritrea en de nationaliteit van haar moeder. Gevraagd waarom haar vader in 1995 terugkeerde naar Assab, stelde verzoekster zeer vaag dat "*Hij (...) een sterke aanhanger van de eritreërs (was)*" (*Ibid.*, p. 3). Toen de commissaris-generaal haar vervolgens de vraag stelde waarom hij alleen terugging naar Assab, antwoordde ze vaag dat "*Hij (...) een lid (was) van, hij (...) een lidkaart van Eritrea (had)*" en ze lichtte toe dat die lidkaart van Eritrea "*De ID-kaart*" is "*die zijn nationaliteit bevestigt*" (*Ibid.*, p. 3). Wanneer haar vervolgens nogmaals werd gevraagd waarom haar vader in 1999 terugging naar Eritrea, verklaarde ze opeens dat "*Hij werd gedepORTEERD*" (*Ibid.*, p. 4). Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat verzoekster de beweerde deportatie van haar vader pas *in extremis* ter sprake bracht, nadat al meerdere malen naar de reden van de terugkeer van haar vader naar Eritrea was gepolst. Betreffende de nationaliteit van haar inmiddels overleden moeder, verklaarde verzoekster, zo blijkt uit het verslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal, aanvankelijk dat zij de Eritrese nationaliteit had (*Ibid.*, p. 3). Niet veel later tijdens haar gehoor wees ze er echter op dat haar moeder, in tegenstelling tot haar vader, geen Eritrese identiteitskaart had, wat volgens haar de reden zou zijn geweest waarom zij in Ethiopië kon blijven en niet, zoals haar vader, naar Eritrea werd gedepORTEERD (*Ibid.*, p. 4). Verder tijdens het gehoor gaf verzoekster dan weer aan dat haar moeder een Ethiopische identiteitskaart had (*Ibid.*, p. 7). Op de vraag of haar moeder door de Ethiopische autoriteiten dan als een Ethiopische werd beschouwd, diende verzoekster, zo blijkt, het antwoord echter schuldig blijven omdat ze "*het niet meer*" weet (*Ibid.*, p. 7). Haar jonge leeftijd op het moment dat ze in Ethiopië woonde, neemt niet weg dat van verzoekster, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van de nationaliteit van haar moeder, of althans hoe ze door de Ethiopische autoriteiten werd beschouwd, inzonderheid gelet op het feit dat dit volgens haar de reden zou zijn geweest waarom zij zonder problemen in Ethiopië kon blijven, terwijl

haar vader naar Eritrea zou zijn gedeporteerd. Bovendien is de nationaliteit van haar ouders een belangrijke indicator voor de nationaliteit van verzoekster zelf, die tot op heden niet bewezen werd.

2.11. Waar verzoekster thans laat gelden dat het een algemeen gekend feit is dat in Eritrea personen die de dienstplicht pogen te ontlopen onmenswaardig gestraft worden en het een algemeen bewezen feit is dat in Eritrea militaire willekeur zegeviert, herhaalt de Raad dat de nationaliteit van verzoekster niet vaststaat en aan haar relaas over haar dienstweigering geen geloof kan worden gehecht. In zoverre verzoekster thans oppert “*een risico op ernstige vervolging vanwege haar politieke overtuiging*” te lopen (Verzoekschrift, p. 6), wijst de Raad erop dat zij eerder op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij in Eritrea niet politiek actief was en geen sympathie had voor een (bepaalde) politieke partij (*Ibid.*, p. 7), waardoor haar bewering om politieke redenen vervolging te vrezen elke ernst ontbeert.

2.12. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.13. De Raad merkt op dat wat de subsidiaire bescherming betreft de bewijslast op de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas kan zij zich echter niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster beperkt zich met betrekking tot de subsidiaire bescherming tot enkele blote beweringen als zouden de mensenrechten in Eritrea faliekant geschonden worden, als zouden de Eritrese autoriteiten zich (mede) schuldig maken aan ernstige schendingen van de mensenrechten en als zou er in Eritrea willekeurig geweld heersen en de overheid geen afdoende bescherming kunnen bieden. De Raad merkt wederom op dat het bewijs van verzoeksters nationaliteit een *conditio sine qua non* vormt om te bepalen of haar - overigens ongestaafde - beweringen over de situatie in Eritrea in overweging dienen genomen te worden bij de beoordeling van haar vraag naar de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.14. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat zij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

2.15. De Raad wijst er tot slot op dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.16. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden of dat bepaalde gegevens incorrect werden beoordeeld. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN